

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 20 september 2010 in zaak nr. 09/27625 in het geding
tussen:

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 juli 2009 (hierna: het besluit) heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 september 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister van Justitie een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 oktober 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Bij brief van 28 februari 2011 heeft de vreemdeling een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank in de door de vreemdeling in beroep overgelegde stukken, waaruit blijkt dat het Constitutioneel Hof van Turkije de DTP heeft verboden en zijn vader wordt verdacht van steun aan terreurorganisaties, ten onrechte aanleiding heeft gezien voor het oordeel dat hij ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom de vreemdeling niet valt onder de categorie dienstweigeraars als bedoeld in paragraaf C2/2.12, onder a, van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), nu de vreemdeling zijn vrees voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing wegens dienstweigerings niet louter heeft gebaseerd op zijn afkomst, maar ook op de politieke activiteiten van zijn vader en de door de minister geloofwaardig geachte weigering van de vreemdeling om dorpswachter te worden en voorts in het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Turkije (hierna: het ambtsbericht) van april 2008 is vermeld dat discriminatoire bestraffing wegens dienstweigerings niet valt uit te sluiten.

Volgens de minister heeft de rechtbank aldus niet onderkend dat de overgelegde stukken evenmin als de weigering de functie van dorpswachter te bekleden, afzonderlijk noch in onderlinge samenhang bezien, de conclusie rechtvaardigen dat de vreemdeling zijn vrees voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing wegens dienstweigerings aanneemelijk heeft gemaakt.

2.2.1. Volgens paragraaf C2/2.12, onder a, van de Vc 2000 is een dienstweigeraar of deserteur vluchteling indien hij vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging gegronde vrees heeft voor onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie of als hij vanwege (één van) deze redenen gegronde vrees heeft voor andere discriminatoire behandeling dan bovenmatige bestraffing of tenuitvoerlegging van een straf.

2.2.2. De rechtbank heeft niet onderkend dat de minister zich in het besluit en nadien - in reactie op de door de vreemdeling in beroep overgelegde stukken - in het bij de rechtbank ingediende verweerschrift deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling met de door hem aangevoerde omstandigheden, ook indien deze in onderlinge samenhang worden gezien, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij valt onder de categorie dienstweigeraars als bedoeld in paragraaf C2/2.12, onder a, van de Vc 2000.

De minister voert in dit verband terecht aan dat uit het verbod van de DTP niet voortvloeit dat juist de vreemdeling te vrezen heeft voor een discriminatoire bestraffing wegens dienstweigering, nu hij heeft verklaard nooit lid van of actief voor een politieke partij te zijn geweest. Dat de vader van de vreemdeling lid is van de DTP en strafrechtelijk wordt vervolgd wegens steun aan terreurorganisaties leidt, zoals de minister evenzeer terecht betoogt, niet tot een ander oordeel, nu in het ambtsbericht van september 2010, evenals in eerdere ambtsberichten, is vermeld dat strafbaarheid in Turkije strikt persoonlijk is en er geen aanwijzingen zijn dat familieverbanden - zelfs niet met een lid van de PKK, die door de Turkse autoriteiten als een terroristische organisatie wordt beschouwd - leidt tot vervolging. Daarom kan ook het door de vreemdeling overgelegde vonnis van een Turkse rechtbank van 21 september 2010, betreffende een veroordeling van zijn vader tot een jaar gevangenisstraf wegens deelname aan een eendaagse hongerstaking uit protest tegen een beweerd internationaal complot tegen de PKK, niet tot een ander oordeel leiden.

Ten aanzien van de weigering dorpswachter te worden, voert de minister terecht aan dat de vreemdeling daarmee zijn vrees voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing wegens dienstweigering niet aannemelijk heeft gemaakt, nu deze vrees slechts op een niet nader geconcretiseerd vermoeden is gebaseerd.

Voor zover de rechtbank bij haar oordeel heeft betrokken dat in het ambtsbericht 2008 is vermeld dat niet is uit te sluiten dat discriminatie voorkomt bij de bestraffing of tenuitvoerlegging van straffen wegens dienstweigering, betoogt de minister terecht dat dit niet wegneemt dat het aan de vreemdeling is aannemelijk te maken dat juist hem een discriminatoire bejegening ten deel zal vallen, mocht hij worden bestraft wegens dienstweigering.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, wordt het beroep tegen het besluit beoordeeld in het licht van de

daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. Het betoog van de vreemdeling dat de minister een onjuist toetsingkader heeft gehanteerd door te beoordelen of van de vermoedens van de vreemdeling over wat hem bij terugkeer naar het land van herkomst te wachten staat positieve overtuigingskracht uitgaat, mist feitelijke grondslag, nu de minister in het besluit en het daarin ingelaste voornemen heeft beoordeeld of, uitgaande van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, de door de vreemdeling bij terugkeer gevreesde gevolgen van zijn dienstweigering aannemelijk zijn.

Het betoog faalt.

2.5. De vreemdeling betoogt verder dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling geen gewetensbezwaarde in de zin van paragraaf C2/2.12, onder b, van de Vc 2000 is.

2.5.1. Volgens paragraaf C2/2.12, onder b, van de Vc 2000 is een dienstweigeraar of deserteur vluchteling indien hij tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of een andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen.

2.5.2. In het besluit en het daarin ingelaste voornemen heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat geen sprake is van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren als hiervoor bedoeld. Volgens de minister zijn de verklaringen van de vreemdeling, dat hij tegen geweld is, dat Koerden die in militaire dienst gaan de oorlog in worden gestuurd en dat hij tegen de Koerden noch tegen de Turken wil vechten, daartoe onvoldoende.

De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de verklaringen van de vreemdeling er geen blijk van geven dat hij vanwege zijn godsdienst dan wel een andere diepgewortelde levensovertuiging, ernstige en onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft en dat hij derhalve niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij als gewetensbezwaarde als bedoeld in paragraaf C2/2.12, onder b, van de Vc 2000 is aan te merken.

Het betoog faalt.

2.6. Voorts betoogt de vreemdeling dat de minister heeft miskend dat, indien de vreemdeling niet als gewetensbezwaarde in de zin van paragraaf C2/2.12, onder b, van de Vc 2000 kan worden aangemerkt, dit nog niet betekent dat er geen sprake is van gewetensbezwaren in de zin van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Ülke tegen Turkije, van 24 april 2006, nr. 39437/98 (RvdW 2006, 252). De vreemdeling voert aan dat uit dit arrest volgt dat gewetensbezwaarden in Turkije te vrezen hebben voor onevenredige, met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) strijdige bestraffing.

2.6.1. De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling zich niet met succes op voormeld arrest kan beroepen, nu dat arrest is toegespitst op dienstweigering vanwege religieuze overtuiging en gewetensbezwaren, en niet op dienstweigering in het algemeen, en de vreemdeling, gelet op de door hem afgelegde verklaringen, niet als gewetensbezwaarde is aan te merken. Ook overigens heeft de vreemdeling niet aannemelijk gemaakt dat hem - zoals in de zaak die heeft geleid tot voormeld arrest - bij terugkeer naar Turkije een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling wacht.

Het betoog faalt.

2.7. Tot slot bestaat, anders dan de vreemdeling betoogt, geen aanleiding voor het oordeel dat de minister ten onrechte heeft nagelaten hem een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen wegens bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst en met het asielrelaas. De huiszoekingen, noch de gestelde bedreigingen en discriminatie, kunnen leiden tot het oordeel dat de minister, gelet op de hem toekomende beoordelingsvrijheid, zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een vergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000.

Het betoog faalt.

2.8. Het inleidend beroep wordt alsnog ongegrond verklaard.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 20 september 2010 in zaak nr. 09/27625;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.W. Prins, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

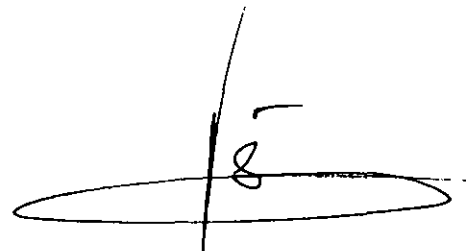
w.g. Prins
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 mei 2011

363-660.

Verzonden: 13 mei 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 09/27625

V-nr:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

geboren op _____ van Turkse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. E. Arslan, advocaat te Amsterdam,

en:

de minister van Justitie, voorheen de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. H.D. Streef, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het
Ministerie van Justitie.

Procesverloop

Bij besluit van 6 juli 2009 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 9 april 2008 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 afgewezen. Op 30 juli 2009 heeft de rechtbank het beroepsschrift van eiser ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 27 augustus 2010. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig T. Çetinkaya, tolk in de Turkse en Koerdische taal.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Asielrelaas

Eiser heeft het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd. Eiser behoort tot de Koerdische bevolkingsgroep en is afkomstig uit het dorp _____ district _____. Eisers vader is lid van de oppositiepartij de Partij voor de Democratische Samenleving (DTP) en eisers neef, die eveneens lid was van deze partij is in 1991 gedood door militairen. Vanaf 1991 worden zijn familie en andere dorpelingen regelmatig onderworpen aan huiszoeken. Eiser is tijdens de medische keuring voor militaire dienst gevraagd om dorpswachter te worden, heigeeen hij heeft geweigerd. Eiser is zijn land van herkomst onvlucht omdat hij geen militaire dienstplicht wil vervullen.

Overwegingen

1. Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, in samenhang met artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000.

2. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

3. Ingevolge artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 – zoals dit luidde ten tijde van het bestreden besluit – kan, voor zover thans van belang, een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

4. In paragraaf C2/2.12 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is neergelegd in welke gevallen dienstweigering of desertie kan leiden tot vluchtelingschap. Het gaat hier om een aantal specifieke categorieën, vastgesteld op basis van de paragrafen 168 tot en met 172 van het UNHCR Handbook, te weten hij die:

- a. vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groepering of politieke overtuiging gegronde vrees heeft voor onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie of als hij vanwege (één van) de in de aanhef van deze categorie genoemde redenen gegronde vrees heeft voor andere discriminatoire behandeling dan wel bovenmatige bestraffing;
- b. tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of een andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van dienstplicht een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- c. is gekomen tot dienstweigering of desertie, omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een (soort) militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. Dit geldt ook indien hij tot desertie of dienstweigering heeft besloten, omdat hij gegronde vrees heeft in een conflict te worden ingezet tegen zijn eigen volk of familie.

5.1. Eiser heeft onder meer gesteld dat hij behoort tot de categorie onder a, omdat hij vreest voor een discriminatoire of bovenmatige bestraffing. Eiser heeft in dit verband gewezen op de passage in het algemeen ambtsbericht inzake Turkije van april 2008, waarin is vermeld dat niet uit te sluiten valt dat gevallen van discriminatie voorkomen tijdens bestraffing of de tenuitvoerlegging daarvan. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom uit de door eiser genoemde omstandigheden niet is af te leiden dat eiser hierop een reëel risico loopt. Daar toe heeft hij gewezen op zijn afkomst en herkomst, de politieke activiteiten van zijn familieleden en de weigering om dorpswachter te worden.

5.2. Bij de aanvullende gronden van beroep heeft eiser erop gewezen dat de DTP bij uitspraak van het Constitutioneel Hof van 11 december 2009 ontbonden is en dat de strijd met de PKK blijkens overgelegde informatie weer is opgeblaaid. Verder heeft eiser een proces-verbaal van verhoor overgelegd van het kantongerecht in strafzaken te Siverek van 20 november 2009, waarin is vermeld dat zijn vader bestuurslid is van de DTP en dat hij berecht wordt wegens het verlenen van steun aan terreurorganisaties via instellingen als verenigingen en vakbonden en voor propaganda maken voor een terreurorganisatie.

6.1. Verweerder heeft in het bestreden bestreden besluit – voor zover thans van belang – overwogen dat de stelling dat onzorgvuldig zou zijn gehandeld omdat is nagelaten om naar de cumulatieve aspecten van de gebeurtenissen te kijken, geen doelt treft. Hoewel eiser aannemelijk heeft gemaakt dat er bij zijn familie huiszoekingen hebben plaatsgevonden, heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat deze huiszoekingen verband hielden met de betrokkenheid van zijn familieleden bij de DTP. Niet is gebleken dat hij en zijn familie thans in de bijzondere negatieve belangstelling van de Turkse autoriteiten staan. Daarbij is tevens van belang dat de DTP blijkens algemene informatie een legale partij is die ook zetels in het Turkse parlement heeft. Eiser heeft verder niet aannemelijk gemaakt dat hij door te weigeren dorpswachter te worden in de negatieve aandacht van de autoriteiten is komen te staan of dat hem wordt toegedicht te behoren tot de PKK. In het algemeen ambtsbericht inzake Turkije van april 2008 is ook vermeld dat er geen aanwijzingen zijn dat familieverband met een lid dan wel veroordeling wegens activiteiten voor de PKK leidt tot vervolging door de autoriteiten. Eiser verricht zelf geen politieke activiteiten. Dat eiser niet in de negatieve aandacht van de autoriteiten staat vindt ook bevestiging in het feit dat hij in februari 2008 een visum heeft verkregen. De verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 24 april 2006 (*Ülke t. Turkije*, application no. 39437/98) treft geen doel omdat eiser niet als gewetensbezwaarde is aan te merken.

6.2. In het verweerschrift heeft verweerder zich ten aanzien van het op 14 augustus 2010 overgelegde strafrechtelijke vonnis (de rechtbank begrijpt: het proces-verbaal van verhoor) primair op het standpunt gesteld dat van dit stuk, nu dit niet in origineel is overgelegd, de authenticiteit niet vaststaat. Voor zover de rechtbank zou oordelen dat van dit stuk moet worden uitgegaan, merkt verweerder subsidiair op dat daarmee niet plausibel is geworden dat eiser als verwante iets te vrezen heeft als gevolg van de inhoud van dit proces-verbaal dat betrekking zou moeten hebben op zijn vader. De omstandigheid dat de DTP is ontbonden leidt niet tot een ander oordeel dan verwoord in het bestreden besluit, omdat eiser niet plausibel heeft gemaakt dat zijn familie in de negatieve belangstelling staat van de Turkse autoriteiten. Subsidiair merkt verweerder onder verwijzing naar paragraaf C24/26.3.1 van de Vc 2000 wederom op dat verwanten van leden van de DTP niet te vrezen hebben voor strafvervolging louter vanwege het lidmaatschap van een of meer familieleden.

7.1. De rechtbank stelt vast dat de stukken die eiser bij zijn aanvullende gronden heeft overgelegd dateren van na het bestreden besluit. Nu deze stukken van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag houdt rechtbank rekening met deze stukken.

7.2. Voor zover verweerder met de constatering dat de authenticiteit van het strafvonnis niet vaststaat heeft bevoegd te betogen dat het daarom geen bewijskracht heeft, volgt de rechtbank hem daarin niet. Uit jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 19 mei 2004, LJN: AP0476) leidt de rechtbank af, dat verweerder dit standpunt niet kan innemen zonder te motiveren dat en waarom er concrete twijfel bestaat, dan wel nader onderzoek naar de authenticiteit te doen. De rechtbank ziet op het eerste gezicht geen aanleiding voor concrete twijfel, nu de gegevens van de vader in het vonnis lijken overeen te stemmen met

zijn eerdere verklaringen en de recente aanhouding van zijn vader past binnen zijn eerdere relaas. Verweerder is er immers in het voornemen en in het bestreden besluit ook van uitgegaan dat familieleden van eiser, waaronder zijn vader, actief waren voor de DTP.

7.3. Ten aanzien van het subsidiaire standpunt van verweerder overweegt de rechtbank het volgende. Verweerder heeft op zichzelf terecht gewezen op het landgebonden beleid, waarin is vermeld dat verwanten van leden van de DTP niet te vrezen hebben voor strafvervolging door de Turkse autoriteiten louter vanwege het lidmaatschap van één of meer familieleden. Ten tijde van het bestreden besluit was bovendien niet gebleken dat familieleden van eiser recentelijk concrete problemen hadden ondervonden vanwege hun politieke activiteiten.

7.4 Met betrekking tot de door eiser bij zijn aanvullende gronden overgelegde gronden overweegt de rechtbank als volgt. Uit de overlegde informatie van de Immigration and Refugee board of Canada blijkt dat de DTP op 11 december 2009 door het Turkse Constitutionele Hof is verboden op de grond dat het de eenheid van staat ondermijnt en het banden heeft met de PKK. Voorts blijkt uit het proces-verbaal van verhoor van zijn vader dat hij wordt verdacht van steun aan terreurorganisaties via instellingen als verenigingen en vakbonden, en van propaganda maken voor een terreurorganisatie. De rechtbank is van oordeel dat deze feiten nader licht werpen op het risico dat eiser zelf stelt te lopen om discriminatoir te worden bestraft wegens dienstweigering. Eiser heeft immers niet gesteld te vrezen voor onevenredige bestraffing voor dienstweigering, louter vanwege zijn Koerdische afkomst, maar ook vanwege de politieke activiteiten van zijn familieleden, waaronder zijn vader, en het – door verweerder aannemelijk geachte – feit dat hij heeft geweigerd dorpswachter te worden. Nu in het ambtsbericht voorts is vermeld dat discriminatoire bestraffing voor dienstweigering niet valt uit te sluiten, heeft verweerder ten onrechte nagelaten te motiveren waarom de door eiser genoemde omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, onvoldoende zwaarwegend zijn voor een geslaagd beroep op vluchtelingenstatus dan wel artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. Dat eiser niet zou zijn aan te merken als gewetensbezwaarde, wat daar ook van zij, doet aan de hiervoor vermelde cumulatie van omstandigheden niet af.

8. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank in het bestreden besluit, in samenhang met de motivering in het verweerschrift en ter zitting, op ondeugdelijke gronden geconcludeerd dat eiser niet valt onder de categorie dienstweigeraars als bedoeld in paragraaf C2/2.12, onder a, van de Vc 2000. De overige beroepsgronden behoeven thans geen bespreking.

9. Hieruit volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht. De rechtbank verklaart het beroep dan ook gegrond, vernietigt het bestreden besluit en bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

10. Gelet op het voorgaande veroordeelt de rechtbank verweerder als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

15. Okt. 2010 17:11

Zaaknummer: AWB 09/27625 inzake

Pagina 5 van 5

Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644,- (zegge: zeshonderdvierenveertig euro), te betalen aan de griffier;

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.B. van Gijn, rechter, in tegenwoordigheid van mr. J.B.C. van der Veer, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 20 september 2010.

De griffier

De rechter

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Afschrift verzonden op: 20 SEP 2010

Conc.: JV
Coll.: AS
D: C
VK

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 20XX een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 BA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

15 OKT 2010

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD: PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr. B.M. Kristel,
ambtenaar bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende te Amsterdam
van 20 september 2010
met kenmerk Awb 09/27625

Inzake:

met kenmerk 0802.19.1032
aan te duiden als verweerder,
gemachtigde: mr. E. Arslan
advocaat te (1013 NJ) Amsterdam, aan het Barentszplein 2F

Proces
Procesvertegenwoordiging

Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. P.P. Zweedijk
070 779 7118

1 Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, van 20 september 2010, verzonden op diezelfde datum, met kenmerk Awb 09/27625 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 6 juli 2010 -waarbij de aanvraag van verweerder om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is afgewezen- gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen binnen zes weken een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

Verweerder heeft op 9 april 2008 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij beschikking van 6 juli 2010 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen. Het tegen dit besluit ingestelde beroep heeft geleid tot de thans bestreden uitspraak.

3 Grieven

Grief 1

3.1. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 7.4 van de bestreden uitspraak het navolgende.

"Met betrekking tot de door eiser bij zijn aanvullende gronden overgelegde gronden overweegt de rechtbank als volgt. Uit de overgelegde informatie van de Immigration and Refugee board of Canada blijkt dat de DTP op 11 december 2009 door het Turkse Constitutionele Hof is verboden op de grond dat het de eenheid van de staat ondermijnt en het banden heeft met de PKK. Voorts blijkt uit het proces-verbaal van verhoor van zijn vader dat hij wordt verdacht van steun aan terreurorganisaties via instellingen als verenigingen en vakbonden, en van propaganda maken voor een terreurorganisatie. De rechtbank is van oordeel dat deze feiten nader licht werpen op het risico dat eiser zelf stelt te lopen om discriminatoir te worden bestraft wegens dienstweigering. Eiser heeft immers niet gesteld te vrezen voor onevenredige bestraffing voor dienstweigering, louter vanwege zijn afkomst, maar ook vanwege de politieke activiteiten van zijn familieleden, waaronder zijn vader, en het -door verweerder aannemelijk geachte- feit dat hij heeft geweigerd dorpswachter te worden. Nu in het ambtsbericht voorts is vermeld dat discriminatoire bestraffing voor dienstweigering niet valt uit te sluiten, heeft verweerder ten onrechte nagelaten te motiveren waarom de door eiser genoemde omstandigheden, in onderlinge samenhang gezien, onvoldoende zwaarwegend zijn voor een geslaagd beroep op vluchtelingenstatus dan wel artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. Dat eiser niet zou zijn aan te merken als gewetensbezwaarde, wat daar ook van zij, doet aan de hiervoor vermelde cumulatie van omstandigheden niet af."

3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten rechtsoverwegingen 8, 9 en 10 van de bestreden uitspraak. Gegrond bevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

Toelichting op de grief

- 3.3. Ingevolge paragraaf C2/2.12 wordt strafvervolgning wegens het ontduiken van dienstplicht in beginsel niet gekwalificeerd als vervolging in de zin van het Vluchtelingen verdrag. In een aantal gevallen kan dienstweigering of desertie echter leiden tot vluchtelingenstatus. Het UNHCR Handboek heeft deze gevallen beschreven in de paragrafen 168 tot en met 172.

Het enkele feit dat een vreemdeling dienst heeft geweigerd of is gedeserteerd en hiervoor bestraffing te duchten heeft, is op zichzelf niet voldoende om te concluderen dat de betrokken vreemdeling vluchteling is in de zin van het Vluchtelingen verdrag. Ook de enkele angst om te worden ingezet in een gewapend conflict is hiervoor niet voldoende.

Een dienstweigeraar of deserteur is vluchteling indien hij:

- a. vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging gegronde vrees heeft voor onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie of als hij vanwege (één van) de in de aanhef van deze categorie genoemde redenen gegronde vrees heeft voor andere discriminatoire behandeling dan bovenmatige bestraffing of tenuitvoerlegging van een straf;
 - b. tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of een andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
 - c. is gekomen tot dienstweigering of desertie, omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een (soort) militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. Dit geldt ook indien hij tot desertie of dienstweigering heeft besloten, omdat hij gegronde vrees heeft in een conflict te worden ingezet tegen zijn eigen volk of familie.
- 3.4. De rechtbank heeft in de bestreden uitspraak ten onrechte geoordeeld dat de Minister zijn standpunt met betrekking tot de aanspraken van verweerder op het beleid, zoals hierboven weergegeven onder a, onvoldoende gemotiveerd heeft, gelet op de door verweerder in beroep overgelegde documentatie met betrekking tot de DTP afkomstig van de Immigration and Refugee board of Canada en met betrekking tot de strafvervolgning van de vader van verweerder.
- 3.5. De documentatie van de Immigration and Refugee board of Canada komt er -kort samengevat- op neer dat de DTP op 11 december 2009 door het Turkse Constitutionele Hof is verboden. Deze informatie is op zichzelf ook terug te vinden in het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 14 september 2010 (kenmerk DCM/AT-424/09/38409; pagina 79).

- 3.6. *Uit dit verbod vloeit naar de mening van de Minister evenwel niet voort dat juist verweerder te vrezen heeft voor een discriminatoire bestraffing wegens dienstweigerling. Dat geldt te meer nu uit het rapport van nader gehoor (pagina 5) blijkt dat verweerder desgevraagd uitdrukkelijk heeft verklaard zelf niet lid te zijn van een politieke partij en zich ook nooit te hebben ingezet voor een politieke partij. In zoverre heeft het verbod van de DTP daarom geen betrekking op de persoon van verweerder.*
- 3.7. *Het enkele feit dat de vader van verweerder (actief) lid is (geweest) van de DTP leidt in de visie van de Minister niet tot een ander oordeel. Uit genoemd algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken (pagina 80) blijkt immers dat het Turkse Wetboek van Strafrecht/Strafvordering bepaalt dat strafbaarheid strikt persoonlijk is en voorts dat er geen aanwijzingen zijn dat het enkele feit van familieverwantschap met een lid van c.q. veroordeelde wegens activiteiten voor de PKK, leidt tot veroordeling door de Turkse autoriteiten. Genoemd ambtsbericht vermeldt voorts uitdrukkelijk dat er talrijke voorbeelden zijn van personen die daarvan geen enkele hinder ondervinden, terwijl een (naast) familielid een gevangenisstraf uitzit wegens (vermeend) lidmaatschap van de PKK.*
- 3.8. *De Minister meent dat uit de hiervoor weergegeven passages uit het eerdergenoemde ambtsbericht reeds volgt dat ook uit de (documentatie met betrekking tot de) strafrechtelijke vervolging van de vader van verweerder niet volgt dat verweerder, gelet op het (actief) lidmaatschap van zijn vader van de DTP, te vrezen heeft voor een discriminatoire bestraffing wegens dienstweigerling. Overigens wijst de Minister er op dat uit genoemd proces-verbaal van verhoor blijkt dat de vader van verweerder in afwachting van zijn rechtszaak, anders dan door de Turkse opsporingsautoriteiten was gevorderd, niet in bewaring is gesteld.*
- 3.9. *De Minister hecht eraan nog op te merken dat ook het op zichzelf geloofwaardig bevonden feit dat verweerder heeft geweigerd dorpswachter te worden, op zichzelf geen omstandigheid is die met zich brengt dat thans aannemelijk moet worden geacht dat verweerder te vrezen heeft voor een discriminatoire bestraffing wegens dienstweigerling. Zoals reeds in de in beroep bestreden beschikking en in het verweerschrift is weergegeven, heeft verweerder niet aannemelijk gemaakt dat hij om die reden in de negatieve belangstelling van de Turkse autoriteiten is komen te staan. De Minister vermag dan ook niet in te zien waarom die weigerling tot gevolg zal hebben dat verweerder te vrezen heeft voor een discriminatoire bestraffing wegens dienstweigerling.*
- 3.10. *De Minister meent dat de rechtbank het vorenstaande heeft miskend. Nu beide genoemde documenten noch de weigerling dorpswachter te worden los van elkaar tot de conclusie kunnen leiden dat verweerder aannemelijk heeft gemaakt dat hij te vrezen heeft voor een discriminatoire bestraffing wegens dienstweigerling, meent de Minister, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, dat ook een cumulatie van deze factoren niet tot de conclusie kan leiden dat verweerder zulks wel aannemelijk heeft gemaakt.*

- 3.11. Het oordeel van de rechtbank, voor zover inhoudende dat bij de beoordeling van genoemde omstandigheden tevens dient te worden betrokken dat uit eerdergenoemd algemeen ambtsbericht blijkt dat *discriminatoire bestraffing voor dienstweigering niet valt uit te sluiten*, leidt in de visie van de Minister niet tot een ander oordeel.

Dat oordeel miskent naar de mening van de Minister dat het aan de vreemdeling is om zijn gestelde vrees voor discriminatoire bestraffing aannemelijk te maken. Uit het vorenstaande volgt dat verweerder daarin met het overleggen van meergenoemde documenten niet in is geslaagd. Ook overigens is verweerder daarin, naar de mening van de Minister, niet geslaagd.

- 3.12. De Minister meent dat gelet op het vorenstaande de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven en dient te worden vernietigd. De Minister concludeert daarom tot gegrondverklaring van het hoger beroep.

4 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 6 juli 2010 ingestelde beroep.

Den Haag, 15 oktober 2010

mr. B.M. Kristel
senior procesvertegenwoordiger

Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 - 779 4927
telefax 070 - 779 4709